

gere at gjenmædiscutere denne Sag; jeg har ikke troet at kunne forsvare for mig selv, naar der var en saa nær Anledning dertil, at behandle denne Sag, som om dette Spørgsmaal ikke var faldet mig ind; men, dersom det ærede Landsting troer sig besejret til med Hensyn til, hvad den høitagede Finanzminister har vittret, at befatte sig med Sagen, saa skal jeg tillade mig ogsaa at gaae ind derpaa.

Formanden: Den ærede Landstingsmand har Ordet, for at behandle Sagens Realitet.

Orsted: Ja, hvad Sagens Realitet angaaer, saa har den høitagede Ordfører nærmere udviklet, hvad der allerede, forekommer det mig, i Udvalgets Betænkning er klarligen vist, at der opstaaer utallige meget ubehagelige Collisioner af, at de Love, med Hensyn til hvilke Rigsdagen ikke kan udøve nogen Myndighed, dog skulle forelægges Rigsdagen til en Control, thi vistnok er der meget stor Forskjel paa, om saadanne Love faktisk blive Rigsdagen meddeelte, om det endogsaa blev betragtet som Noget, der passende og sømmeligt maatte meddeles Rigsdagen, eller man i en Lov siger, at den skal forelægges Rigsdagen, thi i det Første ligger ingen Opfordring for denne til at prøve denne Lov; men en Saadan ligger i det Sidste, ligesom det ogsaa blev forudsat, at Ministeren kunde drages til Ansvar for disse Love, og det forekommer mig, at naar disse Love blive inden for de Grændser, som ere fastsatte for den coloniale Lovgivning, som skulde gaae ud fra Kongen alene, og hvori Ministeren altsaa blot var Kongens Minister, men ikke tillige var en Minister, som havde Forhold til Rigsdagen, saa kan det ikke være Tale om Ansvar, det vil sige om Ansvar efter Grundloven, og jeg troer ikke, at den Rigsret, som bestaaer af den halve Deel af Rigsdagens Medlemmer, kan komme til at bedømme og afgjøre, hvorvidt en saadan Lov er forsvarlig eller ikke, det skulde da være, naar Loven gik udenfor sine Grændser og fastsatte Noget, som var umiddelbart krænkende for danske Ret-

tigheder. Jeg troer, at dette er saa klart, at jeg ikke behøver desangaaende at fremsøge Videre. Der er et andet Punkt, hvorpaa jeg allerede indlod mig endeel under Sagens første Behandling, men det er langt fra, at jeg fik udtomt alt det Stof, som jeg kunde have ønsket at benytte, men som jeg dog nu, da Sagen, mod min Forventning, har faaet den Bending, at der kan blive Anledning til at vente, at Udkastet kan blive fanceret som Lov, skal bringe under Dmtale. Naar man tager Udkastets §§ 2 og 3 i Forbindelse med hinanden, saa seer man deraf, at en Mængde Love for Vestindien skulde høre under Rigsdagen, og at der kun er enkelte Love, som ere henlagte under Kongens særegne Lovgivnings-Myndighed. Men der er netop en stor Mængde af de Love, som ikke ere nævnte i § 2 og altsaa maatte høre under § 3, som aldeles angaae Colonierne indre Anliggender, og som ere saa aldeles fremmede for en almindelig dansk Rigsdags Synskreds, at det forekommer mig heist forderveligt for de vestindiske Der, om disse Love ikke skulde kunne gives, uden at gaae igjennem den danske Rigsdag. Jeg nævnte som et Exempel den hele Organisation af Embedspersonalet ved Rets- og Politievesenet, og gjorde opmærksom paa, at den Lov, vi havde desangaaende, nemlig Forordningen af 31te Marts 1755, som i en langt mere omfattende Betydning kan kaldes en Coloniallov end det foreliggende Udkast, næsten i alle Punkter er i en senere Tid bleven tilfodesat, at navnlig Organisationen af Underretten og Politievesenets Organisation i første Instans er en ganske anden end den, som Forordningen har fastsat, uden at der dog er givet nogen ny Lov, som i saa Henseende har forandret denne Forordning. Det vil vistnok være fornødent, at disse Forhold ordnes ved Lov, idet jeg skal lade det være uafgjort, om denne Lov skal nærme sig til den Tilstand, der i de senere Aar er fremkaldt, eller til det i Forordningen af 1755 oprindeligt betegnede Forhold.